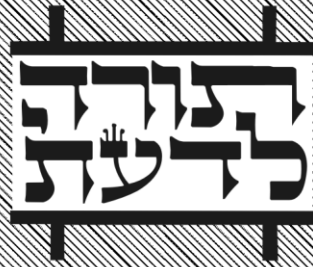

N.Y.C. TIME
זמן הדלקת נרות - 7:19
סוף זמני ק"ש - 8:58
9:34 -
סוף זמן תפלה - 10:41
דף היומי לשבת: מנחות צ"ז

בס"ד, עש"ק פ' תזריע-מצורע - שבת ר"ח אייר - שנת תשפ"ו לפ"ק
שבת היא ט"ז בעומר - פרק ב'

פרשיות תזריע-מצורע

והראה לי אחי הרב משה מרדכי בלום שליט"א שרעיון זה כבר מובא בשם הג"ר שרגא פייוויל מענדלאוויטש זצ"ל בס' שלוחא דרחמנא (עמ' 318).

ובאופן אחר יש לפרש הדגשת היתוש ע"פ מה שאחז"ל (שבת קנא:): אין חי' שולטת באדם עד שנדמה לו כבהמה, שנאמר: "אדם ביקר בל ילין נמשל כבהמות נדמו".

ועיין בפענח רזא על הפסוק בפ' נח: "ומראכס וחתכס יהי' על כל חית הארץ וגו'" (ט:ב), וז"ל: וקשה, א"כ אין (איך?) טורפין ודורסין לבני אדם? וי"ל שכשחוטאין מראה הקב"ה את דמותם לעיני החיות בדמות בהמה, שנאמר: "נמשל כבהמות וגו'", וסר צלם מעליהם.

וברזא דמאיר על הפענח רזא מובא מהזוהר בפ' נח (ע"א ע"א): כיון דחטא אדם אתהפך דיוקנייהו מינייהו לדיוקא אחרא. ופירושו "סר צלם מעליהם", היינו הצלם אלקים, שנברא האדם בצלמו יתברך, עי"ז נחשב האדם בעיני החי' כבהמה, ע"י שעושה מעשה בהמה והלך ממנו חיות דקדושה.

ולפ"ז יש להסביר כוונת: "אם זכה אדם אומרים לו, אתה קדמת לכל מעשה בראשית" - דכל הבריות יראים ממנו. "ואם לאו אומרים לו יתוש קדמך" - שהרי יש לו ליתוש מעלה עליו, שאין החיות יראות מאדם שאינו עושה רצון הקב"ה כי סר ממנו צלם אלקים ונמשל כבהמות נדמו, אבל יתוש - למרות שהוא הבעל חי הקל ביותר בעולם, בכל זאת אימתו מוטלת על החי' הגדולה בעולם, וכמו שאחז"ל (שבת עז:): "חמשה אימות הן וכו' אימת יתוש על הפיל, ופירש"י: יתוש - נכנס לפיל בחוטמו [ומציקו].

והנה, בפרק שירה (שיר הבהמות והחיות אות ע"ו) מובא: פיל אומר: "מה גדלו מעשיך ה' מאד עמקו מחשבותיך".

ובפירושו לחם רב על פרק שירה מבואר שירת הפיל ע"פ דברי חז"ל הנ"ל: "אימת יתוש על הפיל", דיתוש הקטן יכול להזיק את פיל הגדול והעצום, ומזה יש ללמוד דלא לבד בגודל הבריות ותוקפם צריך להביט ולהסכיל, אלא בעומק החכמה הנמצאת בברואים קטני החכמות אשר לפי ראות עין במה נחשבו. וזהו: "מה גדלו מעשיך ה'" - יש לראות בבריות הגדולות, אבל גם צריך שיפקח האדם את עיניו, כי "מאד עמקו מחשבותיך" - עצה עמוקה וחכמה רבה אשר נתת בבריאה נראית וניכרת גם בברואים הקטנים.

ובביאור בתורתו יהגה על פרק שירה (עמ' קפ"ה) מובא מספר חובות הלבבות שער היחוד (פ"ז ד"ה והשני) וז"ל: והחכמה נראית בקטני היצירות וגדוליהן, כי כח החכמה הנראה ביצירת הפיל, לפי גודל

"אשה כי תזריע" (יב:ב). במדרש (ויק"ר פי"ד:א') איתא: הדא הוא דכתיב: "אחור וקדם צרתני" (תהלים קלט:ה) וכו' אם זכה אדם אומרים לו אתה קדמת לכל מעשה בראשית, ואם לאו - אומרים לו יתוש קדמך, שלשול קדמך [ופי' העץ יוסף: אם זכה, שמגביר כח הנשמה על החומר, ומבטל הגוף לגבי כח השכלי, אומרים לו: אתה קדמת כו', היינו מצד הנשמה (שהיא קדמה לכל מעשה בראשית). ואם לא זכה - שמגביר כח החומר, אומרים לו: יתוש קדמך, שהרי זה אין לו אלא גוף, והנפש בטל לגבי כח החומר].

בפ"ד דסנהדרין (לח.) איתא: אדם נברא בערב שבת ומפני מה וכו' שאם תזוח דעתו עליו אומר לו, יתוש קדמך במעשה בראשית.

למה מדגישים 'יתוש' דוקא?

לפני הרבה זמן (עיין בס' תורה לדעת - בקודש חזיתך ח"ט עמ' רל"ב) פירשנו הענין ע"פ מה דאיתא בגיטין (נו:), כשזחה דעתו של טיטוס כשחרב בית המקדש וחשב שהרג את עצמו [הקב"ה], אמר לו הקב"ה: ברי' קלה יש לי בעולמי ויתוש שמה [שיהרוג אותך]. אמאי קרי לה ברי' קלה? דמעלנא אית ב'י' [פה להכניס אוכל] ומפקנא לית לה [מוצא דרך בית הרעי].

[ועיין ברש"י בפ"ק דע"ז (ה:): שהמן נקרא "לחם הקלקל" (במדבר כא:ה) מפני שהי' נבלע בכל אבריהם ואינו יוצא לחוץ. וכעין זה פירש בפרשת חקת: לפי שהמן נבלע באיברים קראה "קלוקל" [אולי היא לשון כפולה כמו "ירקרק" או "אדמדם"]. אמרו, עתיד המן הזה שיתפח במעינו, כלום יש ילוד אשה שמכניס ואינו מוציא. ועיין במזרחי שהסביר: קלוקל - כענין קלות, שהוא קל ואינו יורד למטה דרך הרעי, כך נראה מדברי הרד"ק בפרש קלל. אבל ממה שאמרו: עתיד המן הזה שיתפח במעינו נראה שהוא מענין קלוקל].

ובדרך דרוש י"ל דידוע שחובת האדם בעולמו היא להיות "נותן" ולא "מקבל" [עיין בהקדמה לנפש החיים שכתב הג"ר יצחק מוואלאזין זצ"ל אודות אביו הגר"ח מוואלאזין זצ"ל: והי' רגיל להוכיח אותי על שראה שאינני משתתף בצערא דאחרניא, וכה הי' דברו אלי תמיד, שזה כל האדם לא לעצמו נברא, רק להועיל לאחריני ככל אשר ימצא בכחו לעשות].

ולפ"ז יש לפרש כוונת חז"ל במה שנקטו יתוש כדוגמא: אם זכה האדם להוציא ולתת לאחרים, אומרים לו: אתה קדמת לכל מעשה בראשית, משום שזוהי תכלית בריאת האדם ובריאת העולם. אמנם, אם לא זכה - משום שהוא מן המכניסים ולוקחים ואינם מועילים לאחרים, אומרים לו "יתוש קדמך" - כבר נמצא בריאה כזה בעולם שמכניס ואינו מוציא - ליקח ואינו נותן.

בצלמו", וכשקם לברך טעה ואמר "אשר יצר את האדם בחכמה ..."

המברך התחיל לומר את הברכה שנית, ולתדהמת הנוכחים גם בפעם זו חזר על טעותו. התדהמה גברה עוד יותר כאשר טעה גם בפעם השלישית.

בת צחוק עלתה על פני כל הנוכחים, וכנראה שהי' בכך משום הנאה על שהתורה גבתה את כבודה. אותו גדול שביזה את כבוד התורה וישב במקומו בעת שהס"ת עבר בחוץ ולא יצא עם החזו"א, ספג בזיון רב בעת שטעה ג' פעמים, ועוד בברכת "אשר יצר".

הדבר הי' לפלא בעיני הנוכחים, אבל המסקנא היתה חותכת וברורה, התורה לא נשאת חייבת לאף אחד.

"וצוה הכהן ולקח למטהר שתי צפרים חיות טהורות ועץ ארז ושני תולעת ואזוב" (יד:ד). ופירש"י: חיות - פרט לטריפות (חולין ק"מ).

בספר יקרא דאורייתא מובא ממהרי"ל דיסקין זצ"ל: ולכאורה קשה, מדוע הגמ' (חולין י"א) רוצה לפשוט שהולכין אחר הרוב והגמ' מביאה רא' מעגלה ערופה ומפרה אדומה. מדוע אינה פושטת זאת מכאן, שהרי שתי הצפרים אסור שתהיינה טריפות, ואולי הצפור ששלח על פני השדה היא טריפה, אלא מכאן שהולכין אחר הרוב שהם כשרים. ופרשת מצורע הרי היא לפני פרשת עגלה ערופה שבספר דברים ולפני פרשת פרה אדומה שבספר במדבר.

ויש ליישב עפ"מ דאיתא (חולין קל"א): עד כמה משלחה, א"ר יהודה, כדי שתצא מתחת ידו. ופירש"י, דאם יכול לחזור ולתופסה, מותר לו לתופסה והיא מותרת לו. וכן נפסק בשו"ע (יו"ד סי' רצ"ב סע' ד') לגבי שילוח הקן, שאם האם יצאה מתחת ידו, מותר לו לחזור ולתופסה. וכן איתא (קידושין ג"ז): ת"ר, צפור המשתלחת מותרת באכילה, מ"ט, "ושלח" אמר רחמנא, ולא אמרה תורה שלח לתקלה. וא"כ כיון שמוותר לו לתופסה ולקחת אותה לעצמו, א"כ יכול אז לשוחטה ולבדוק אותה, ורק אז תהי' טהרתו. ולכן לא הביאה הגמ' רא' מצפורי מצורע, דאזלינן בתר רובא.

בענין הכנסת איזמל מרשות הרבים לרשות היחיד בשבת ע"י אבן שואבת (magnet)

בפרשתנו כתוב: "וביום השמיני ימול בשר ערלתו" (יב:ג), ודרשו חז"ל (שבת קלב:): "ביום" - אפילו בשבת.

והנה, לפני שנים רבות בשנת תשי"ט התעוררה שאלה נדירה בירושלים בשבת, כאשר ערבי נשא את כליו של מוהל לביהכ"נ אשר בו היתה אמורה להיערך ברית מילה. הניח הערבי את התיק בביהכ"נ והלך לדרכו. וכשפתחו את התיק התברר שהסכין של מילה (האיזמל) נפל ברשות הרבים סמוך לפתח בית הכנסת, והיתה שאלה איך להכניס את הסכין לביהכ"נ. ולגבאי ביהכ"נ נפל רעיון שיש במחסן של ביהכ"נ מגנט רב עוצמה (strong magnet), והורה להם רב בעל הוראה להניח על סף ביהכ"נ את המגנט כדי שימשוך בכחו השואב את הסכין לתוך הפתח, וטעמו ונימוקו עמו, שאין זה אלא גרמא ויש להתיר בשבת, ובפרט לצורך מצוה.

שאלה זו הובאה לפני רבה של ירושלים, הג"ר צבי פסח פראנק זצ"ל

גופו, איננו יותר נפלא מכח החכמה הנראית ביצירת הנמלה, לפי קטנותה, אך כל אשר תקטן היצירה, יהי' כח החכמה והיכולת נראה בה יותר וכו' כמו שאמר דוד ע"ה בספרו מיני ענייני העולם ותכונות יישובו: "מה רבו מעשיך ה' כולם בחכמה עשית מלאה הארץ קניינך" (תהלים קד:כד). ואמר: "מה גדלו מעשיך ה' מאד עמקו מחשבותיך" (שם צב:ו).

ועיין במדרש (ב"ר פל"ט:ד) עה"פ "ואת הנפש אשר עשו בחרין", דאיתא שם: אם מתכנסין כל באי עולם לברוא אפילו יתוש אחד אינן יכולין לזרוק בו נשמה.

נסיים במדרש נוסף: "ברצות ה' דרכי איש גם אויביו יושלים אתו" (משלי טז:ז), "גם אויביו" - לרבות מזיקי ביתו כגון יתושים ופרעושים וזבובים (ב"ר פנ"ד:א').

"וביום השמיני ימול" (יב:ג). ובמ"ר (פ' כי תצא), ולמה התינוק נימול לשמונה, כדי שיתחזקו כחותיו של הולד.

בס' כתבי אבא מארי להגר"ש וואלקין זצ"ל איתא: וראיתי מבארים ע"פ מאמרם מריש בראשית אשר בשעת בריאת העולם היו כל הברואים חלושים ורפויים עד שבאה שבת ונתחזקו כולם, כי ברכת יום השבת שלטה עליהם. ולכן גם כאן אחרי שיעברו שמונה ימים שבהם יום השבת יתחזקו כחותיו.

הנה רואים מזה אשר תינוק שאינו יודע ואינו מבין מאומה, עצם העובדא שהשבת קודש עובר עליו הרי הוא מתחזק ומתגבר, ומכ"ש גדולים הקולטים קדושת השבת ושומרים שבת כדת מחללו, ואפי' אלו הרחוקים הרי הם כתינוקות שנשבו, וזה נותן הכח ואזור ישראל בגבורה.

"אדם כי יהי' בעור בשרו שאת או ספחת וגו' והובא אל הכהן" (יג:ב). ובס' מושב זקנים כתב: יוכיחו ויגלה קלונו ברבים, שמא מחמת החרפה והכלימה ישוב מחטאו ויטהר.

בס' טובך יביעו איתא: זכורני מעשה, סיפר הג"ר יצחק זילברשטיין שליט"א, שהתרחש בתקופתו של מרן החזו"ן איש זצ"ל, ושממנו אפשר ללמוד שאל לנו לחשוש לכבוד התורה יותר מגדולי התורה המוסרים נפשם על עמלה.

בהיותי בחור ביישיבת סלבודקה, השתתפתי במסיבת שבע ברכות שבה השתתף גם מרן החזו"א זצ"ל. והנה, לפתע נשמע קול המון חוגג מבחוץ ועד מהרה נודע שזו היא הכנסת ס"ת של ביהכ"נ שמתפלליו לא היו מחוגגי היראים לדבר ה'. מרן זצ"ל החליט לצאת החוצה וללוות את הס"ת.

אחד מגדולי בני ברק, גאון עצום לכשעצמו, החליט בכל זאת שדעתו של מרן זצ"ל אינה מקובלת' עליו ולא יצא יחד עם החזו"א כדי ללוות את הס"ת.

מרן זצ"ל לא אמר מילה.

והנה, כשחזרו הליווי הס"ת והמשיכו במסיבת שבע ברכות, כיכרו המחוננים את הת"ח ההוא בברכת "אשר יצר את האדם

מקרי מלאכה אע"ג דנתערב בעשייתו כח אחר, אבל לא כשאין דרך מלאכה בכך, כדאיתא ברא"ש.

ועוד, לפי ציון השאלה שהתינוק כבר בבית הכנסת והצבור כבר מוכנים ונאספים להברית מילה והסכין נפל מבחוץ אצל הדלת ברשות הרבים, יש בזה גם כבוד הבריות לבעל הברית ולהציבור לילך משם שלא לעשות הברית. ומצינו דמשום כבוד הבריות היתירו איסור דרבנים במקרים מסויימים.

שוב כותב החלקת יעקב: איברא דיש בב"ד לדון אי יש בזה איסור מוקצה, דלכאורה אבן שואבת הוי מוקצה בשבת דאין עלי' תורת כלי דהוי רק חתיכת ברזל בעלמא. אמנם נראה כיון דדרך חייטין וכדומה להשתמש בה כדי לקבץ מחטין וכדומה שנפלו לארץ, ולצורך זה נעשית, שפיר יש לה תורת כלי. אלא דיש להסתפק ולומר כיון דבשבת אסור לקבץ מחטין, דהא מחטין הו"ל כלי שמלאכתן לאיסור ואסור לטלטלן שלא יאבדו [דהיינו מחמה לצל] אם כן המגנט הו"ל כלי שמלאכתו לאיסור, אלא דמ"מ הרי בנידון דידן הוא מטלטל המגנט לצורך גופו, וזה מותר אפילו בכלי שמלאכתו לאיסור.

דא ודאי אם אפשר להביא הסכין ע"י עכו"ם עדיף טפי או ע"י קטן וכהאי דיבמות (קיד). דאירכסו מפתחי דבי מדרשא דבר טלי וטליא וליטיילו התם ועי' ר"ם הל' שבת (פכ"ד הל' י"א), א"כ כשאפשר לעשות באופן אחר נפל ההיתר דכבוד הבריות וכמובן.

ועיין בחוברת נועם (ח"ג עמ' קמ"ו) במאמר של הרב נחום שמרי' שכטר, שמעורר, לפי הידוע בחכמת הפיסיקא (physics) שטבע המגנט הוא שכאשר מושך אליו מתכת, אז אף כשלוקח המגנט ממנו, נתחדש בקרב המתכת כח המגנטי ונשאר בקרבו זמן רב, אם יש כאן איסור נולד, כדאיתא בביצה (כב:). דאפילו כלי שנתגמר לא יכפה אותו על בגדים אחרים כדי שיקבלו הבגדים את הריח, שהרי זה מוליד ריח בבגדים. וכותב: דהתם כיון שכוונתו לכך שיקלטו הבגדים את הריח, משו"ה אסור, מה שאין כן בנידון דידן שאין כוונתו שיקלוט הסכין כח המגנטי לתוכו, רק כוונתו לדבר אחר - למשוך אליו הברזל, והוי רק גרמא דמותר בשבת, ודינו דומה למה שנפסק בשו"ע (או"ח סי' תקי"א סע' ד') דמותר לעשות מוגמר כדי ליתן ריח טוב בפירות למתקן לאכילה, ופי' המג"א (סק"י) דמשום אולודי ריחא ליכא, שאין כוונתו להוליד ריח - רק להכשיר אוכלין, עיי"ש.

(שו"ת הר צבי או"ח סי' קל"ב) שבתחילה כתב דלכאורה זה תלוי במחלוקת המגן אברהם (סי' רנ"ב ס"ק כ') והאבן העזר (סי' שכ"ח) שנחלקו בדין טחינה ברחיים של מים אי הויא מלאכה דאורייתא, דהמג"א אומר דאין זו מלאכת טחינה, דמדאורייתא אין זה אלא גרם טחינה. אבל האבן העזר חולק על המג"א ואומר דבשבת הכל תלוי במלאכת מחשבת, וכענין שאמרו בגמרא במלאכת זורה והרוח מסייעתו, ובאמת לשאר דינים חוץ משבת אין זה אלא גרמא בעלמא, ורק לגבי שבת, מכיון דנעשית מחשבתו - חייב. ואומר האבן העזר דמזה ראי' גם לענין טחינה ברחיים של מים בשבת, דאף שעצם הטחינה נעשית ע"י המים שהן הן הטוחנים, אע"פ כן מן התורה אסור ליתן החטים לתוך הריחיים של מים וחייב על זה דלא כהמג"א שכתב דאין זה אלא איסור דרבנן, דזה אינו, דלכולי עלמא חייב מדאורייתא כטוחן ממש, מידי דהוי אזורה ורוח מסייעתו, עכתו"ד.

בסוף דבריו כותב ההר צבי: ובנוגע לשאלתנו יש להוסיף דכמו דבהניח אבנו סכינו ומשאו בראש גגו והרוח מוליכו דחייב משום חציו, דלר"י חשיב גירי דילי', כן זה המניח מגנט שמושך את הסכין ומכניסו מרשות הרבים לרשות היחיד דינו כמכניס בידיים וכו'.

בשו"ת חלקת יעקב (ח"א או"ח סי' קס"ט-ק"ע) מבואר דאע"ג דבמלאכת שבת אף בנערב בעשייתו כח אחר מקרי מלאכה, מ"מ לענין הוצאה, כיון שאין דרך להוציא בכך, הוי כמוציא במפרקו כלאחר יד ופטור. א"כ בשאלה זו לענין לכתחלה, כיון דהוי לצורך מילה לכאורה שרי.

ואע"ג דאיתא (סי' של"א סע' ו') דאם לא הביא איזמל למילה מערב שבת לא יביאנו בשבת אפילו במקום שאין בו אלא איסור דרבנן, שהעמידו חז"ל דבריהם במקום כרת, ורק ע"י עכו"ם היתר המג"א (שם סק"ה), אבל לעשות בעצמו אפי' מלאכה דרבנן - אסור. אכן הט"ז (סי' רס"ו סק"ד, ובסי' שמ"ט סק"א) מתיר להדיא לישראל לטלטל התינוק פחות פחות מר' אמות לצורך מילה, ומזה למד הגאון אבן העזר (בסי' שמ"ט) להתיר לאלו שעומדים בחוץ שיושיטו ידיהם לפנים, וחברתה בתוך הבית מניחה התינוק לידה - זה עוקר וזה מניח. א"כ יש להתיר גם בשאלה זו להביא האיזמל ע"י המגנט כיון דהוי הוצאה שלא כדרך וכנ"ל, ובפרט לדידן דלית לן רשות הרבים, דהוי תרי דרבנן. ועוד כיון דאין דרך להוציא בכך, יתכן דהמלאכה גופא בעצמיותה לא הוי מלאכה דאורייתא, דרק בריחיים ועלוקה או צידה, דדרך מלאכה בכך

לז"נ מורי ורבי הגאון הרב אברהם יעקב בן הרב מאיר הכהן פאם זצ"ל - נפ' כ"ח מנחם אב תשס"א
לז"נ ר' בנימין בן הרב ר' מרדכי ז"ל שור
לז"נ מרת עטא שרה בת ר' בנימין ע"ה - נפ' כ"ג אדר א' תשס"ח

PARSHIYOS SAZRIA-METZORA
© COPYRIGHT 2026
BY RABBI MATIS BLUM Z"L

לז"נ אסתר בת שלמה זלמן שטרן ע"ה

רוחמה ליבא בת רבקה לרפ"ש
צביה חיה בת לאה ברעניא לרפ"ש

“אשה כי תזריע” (יב:ב) במדרש איתא: הדא הוא דכתיב “אחור וקדם צרתני” - אם זכה אדם, אומרים לו אתה קדמת לכל מעשה בראשית, ואם לאו אומרים לו יתוש קדמך.

“If a woman will become pregnant ...” The Midrash, explaining why the laws of purity and impurity of man follow that of animals, quotes the Posuk in Tehillim - “Later and earlier, He formed me”, and notes - If a person is worthy, we say to him, “You preceded all of the creations.” If not, we tell him, “A gnat preceded you.”

What do Chazal wish to teach us with this? Also, doesn't everyone agree that man was the last of the creations?

The *Meshech Chochma* explains that the reason that a *Bechor* (firstborn) receives precedence in the division of the inheritance, and obtains a double portion, is because through him - once the first son is born - his father becomes a father. Similarly, Klal Yisroel is referred to as “בני בכורי” - “My firstborn”, since through them, Hashem is recognized as the Creator of the world.

This too, is the meaning of the Midrash: If a person is worthy, and through his actions he causes people to recognize and love Hashem - then he is considered to have preceded all other creations, like the firstborn child. If however, he is not worthy, then we tell him that even a gnat preceded him - for his importance and his chronological position in the Creation are both considered as being last.

“וראה הכהן את הנגע” (יג:ג)

“And the Kohein shall see the affliction ...”

Chazal say that if a Kohein is blind in one of his eyes, he is invalid to examine *Nego'im*.

What is the reason for this?

A Godol once explained *B'derech Mussar* that even if a person sees faults in his friend, he must look for his good qualities at the same time, and emphasize them. Therefore, a Kohein who has only one eye - who can see only the *Nego'im* and faults in the afflicted person, but does not have another eye to be able to see his virtues, is not qualified to examine him.

HALACHIC DISCUSSIONS

(not to be relied upon for Halacha L'Ma'aseh)

The Shulchan Aruch (Orach Chaim 167:10) rules that if one recites "Shehakol" instead of "Hamotzi" on bread, he was *Yotzei*.

The Bei'ur Halacha writes that if he recited *Mezonos* on bread, many Acharonim maintain that he was *Yotzei Bedi'avad*.

The Sha'arei Teshuva (4) cites various opinions concerning whether one who recited "*Borei Pri Ha'adama*" on bread was *Yotzei*.

QUESTIONS OF THE WEEK

- 1) Why is it customary not to specifically invite people to a Se'udas Bris Milah?
- 2) If a Kohein is a *Shoteh*, can he declare *Nego'im* pure or impure?
- 3) What does Milah on the eighth day have to do with the child forgetting his Torah?
- 4) In which three instances was it necessary to shave one's hair with a razor to fulfill a specific Mitzva?
- 5) Give two examples of Mitzvos which required identical animals.
- 6) Where does the custom originate that the Sandik gives a gift to the baby whom he held?
- 7) Whom did Avrohom circumcise who died from the Milah?
- 8) Can a colored garment become Tomei through *Nego'im*?
- 9) Once a *Metzora* was cured, how was it known if he would again be afflicted with *Tzara'as*?
- 10) What happened to the bird that was slaughtered to purify the *Metzora*?
- 11) If a *Metzora* shaved all of his hair without using a razor, did he fulfill his obligation?
- 12) If a woman gave birth, when is the husband obligated to receive an *Aliya* even if his wife is not present in Shul?
- 13) If a *Milah* was performed at night, is the *Milah* valid?

- 14) Which person in the Torah served as a Sandik for his great-grandchildren?
- 15) Who is shaven so that he becomes "like a דלעת [squash]"?
- 16) How is the garment that contains a *Negah* more severe in Halacha than the person who has a *Negah*?
- 17) Can a brick house become impure through *Nego'im*?

ANSWERS

- 1) It is customary not to directly invite people to attend a *Se'udas Bris Milah* because the Gemorah (Pesachim 113b, according to Tosafos) says that whoever is invited to a *Se'udas Bris Milah* and does not attend is *Menuda Lashamayim* [deserves to be placed into *Cheirem*].
- 2) Even a *Kohein Shoteh* is qualified to declare a *Negah* pure or impure provided that he follows the guidance of a *Chochom* who is knowledgeable in the laws of purity and impurity (*Nego'im* 3:1).
- 3) According to the *Drisha* (*Yoreh Deah* 284), since the child mourns the Torah that he forgot, the *Milah* does not take place until he concludes the seven day mourning period.
- 4) A *Nozir*, *Metzora* and the *Levi'im* who were chosen to serve [at the time that *Bnei Yisroel* were in the wilderness] were obligated to shave specifically with a razor (*Nega'im* 14:4).
- 5) Two examples of *Mitzvos* that required two identical animals are: the two goats of *Yom Kippur* (*Yoma* 62) and the two birds used for purifying the *Metzora* (*Nega'im* 14:5).
- 6) According to the *Moshav Zekeinim* in *Parshas Lech Lecha*: with *Hashem*, who was the *Sandik* of *Avrohom* and gave him the gift of the lands of the seven nations ("זכרות עמו הברית לתת את ארץ וגו'").
- 7) The *Chizkuni* cites a *Midrash* that states that *Aneir* and *Eshkol* died from their *Milos*. The *Rosh Al Hatorah* writes that *Avrohom* performed a *Milah* on many children who did not survive, until *Mamrei* pointed out that the words "המלל ימול" allude to the fact that only one who himself is circumcised may circumcise others. This was the *Eitza* - advice that *Mamrei* gave *Avrohom* concerning *Milah*.
- 8) No (*Toras Kohanim*, *Mishna*, *Nego'im* 11:3).

- 9) If the bird that was sent away as part of the purification process of the *Metzora* flew back to the house of the *Metzora* on that day, it indicated that the person would be afflicted again with *Tzara'as* (*Targum Yonoson* 14:7).
- 10) The *Kohein* buried it while the *Metzora* looked on (*Targum Yonoson*, *ibid.*; *Nego'im* 14:1).
- 11) No (*Nego'im* 14:4).
- 12) On the fortieth day after she gave birth to a son and the eightieth day after she gave birth to a daughter (*Bei'ur Halacha* 137:1, *D'H' B'Shabbos*).
- 13) There is a dispute among the *Poskim*. The *Halacha* follows the view that it is not valid and that *Hatafas Dam Bris* must be performed (*Aruch Hashulchan*, *Yoreh Deah* 262).
- 14) *Yoseif* (*Peirush Yonoson* on *Targum Yonoson*, *Bereishis* 50:23).
- 15) The *Metzora* by the *Kohein* (*Rambam*, *Hilchos Tum'as Tzara'as* 11:1).
- 16) A garment that has a *Negah* must be cast outside the city - regardless of whether the city is walled or not. A person with a *Negah* is sent outside the city only if the city is walled (see *Rambam*, *Hilchos Tuma'as Tzara'as* 10:7. 13:15).
- 17) No (*ibid.* 13:15).

NOW AVAILABLE

The sefer *נר מתתיהו* is available for purchase:

- in seforim stores
- via shipping by emailing torahlodaas@gmail.com
- by picking up in Monsey, Queens, or Lakewood.
Please be in touch via email.

The sefer *מצא טוב* on *שמחות* and the set of *Torah Lodaas* volumes 1-5 are available for purchase. Email to purchase.

Due to many practical considerations, *Torah Lodaas* is only available through e-mail. Anyone who wishes to dedicate an issue or receive *Torah Lodaas* is asked to send his name and e-mail address to: TorahLodaas@gmail.com

The material for this issue has been reprinted from previous years